

Lauren ne privește iscoditor.

— Și pe tine te deranjează?

— Nu, spune Dianne tristă, doar că de fiecare dată când mai arunc un ochi, mă excit. Dacă auziți zgomote ca de motor și găfâieli venind din camera mea, știți ce fac.

Lauren pufăie amărâtă, mușcându-și buza de jos. Dar dacă o deranjează atât de tare, atunci de ce nu merge și ea în camera ei? După ce terminăm de scris o ciornă de vreo șaizeci de pagini pe care o printăm, învinsă de curiozitate, vine la noi. Se uită la titlu, după care mută cursorul în josul paginii, citind cu o neîncredere și un dezgust din ce în ce mai mari.

— E îngrozitor... e dezgustător... e obscen... și nici măcar într-un sens bun. N-are nici o calitate. E un gunoi! Nu-mi vine să cred că ați putut să scrieți o mizerie atât de degradantă, de exploatare... bolborosește ea. Și mai aveți de gând să faceți lucrurile astea și cu oameni, cu necunoscuți, îi veți lăsa să vă facă toate lucrurile astea!

Mă simt aproape obligată să-i spun, orice, exceptând analul, dar în schimb îi răspund înțepată toată cu un citat pe care l-am memorat pentru o astfel de ocazie.

— Mi-ar plăcea să știu ce e mai rău: să fii atacat de pirați, să ți se taie o bucă, să te atace o hoardă de bulgari, să fii biciuit și spânzurat la un *auto-da-fé*, să fii disecat, să tragi la rame într-o galeră... și, pe scurt, să experimentezi toate nefericirile prin care a trecut fiecare dintre noi, spun, privindu-l pe Rab, care mi se alătură – sau să rămâi aici, fără să faci nimic?

Lauren scutură din cap.

— Ce prostii tot spui acolo?

Intervine Rab.

— E Voltaire, un fragment din *Candide*, explică el. Sunt surprins că nu știi asta, Lauren, îi spune el fetei noastre, care tremură nervoasă și își aprinde o țigară. Și ce a răspuns Candide?

Rab ridică un deget spre mine și amândoi declarăm la unison:

— Aceasta este o mare întrebare!

Lauren continuă să se foiască pe locul ei, părând furioasă, ca și când amândoi am vrea să-i facem în necaz, când, de fapt, scenariul ne face pur și simplu să vibrăm.

— Frumoase flori, spune Rab, uitându-se spre trandafiri, ca și când ar fi încercat să mai destindă atmosfera. Am mai văzut un buchet în găleată, zâmbește el obraznic. Care-i faza?

Lauren îl săgetează cu privirea, dar eu simt caracterul inofensiv al remarcii, lucru care mă face imediat să mă gândesc că, până la urmă, chiar a fost Sick Boy... Simon. Pe Rab putem cu siguranță să-l eliminăm din lista anchetei noastre.

Stăm treji până se deschid magazinele, tot citind ciorna și aducându-i îmbunătățiri. Apoi, obosiți și agitați, pentru că trebuia să mergem cu ea în Leith, ca s-o arătăm celorlalți, Rab și cu mine am plecat de acasă încurajați de remarcile lui Lauren. Am mers la un centru de printat și am fotocopiat mai multe exemplare, pe care le-am îndosariat. Abia când ne-am așezat într-o cafenea să luăm micul dejun, m-a izbit, în ciuda exaltării și a epuizării, cât de supărată era Lauren. Invadată de un brusc val de vinovăție, întreb:

— Crezi că ar trebui să ne-ntoarcem, să vedem cum se simte?

— Nu, asta n-ar face decât să înrăutățească lucrurile. Dă-i puțin timp, e de părere Rab.

Lucru care îmi convine; chiar nu am chef să mă întorc acasă. Pentru că mă simt bine aici cu Rab. Mă bucur de cafeaua tare și neagră, de sucul de portocale și de covrigi¹, mă bucur de faptul că stăm aici, având pe masă un scenariu. Un scenariu de film pe care *l-am făcut noi*, fericită că am realizat *ceva*. Rab și cu mine – pur și simplu ne-am așezat la lucru și am reușit. Și simt că ne leagă o mare intimitate și cred că poate aș mai vrea să avem momente din astea. Dar acum nu este vorba doar de faza cu sexul, ca în cazul obsesiei mele crescânde cu Simon – de fapt, într-un fel foarte ciudat, e ceva asexual. Nu e vorba doar de futai, ci de momente ca acesta.

1. *Bagels*, în original – covrigi din făină de grâu dospită.

— Crezi că prietena ta ar fi de acord dacă ar ști că ți-ai petrecut toată noaptea scriind scenarii porno cu altă femeie?

Rab își dă seama ce vrea să însemne asta. Se îndepărtează de mine, emoțional vorbind, scutură din umeri și își mai toarnă puțină cafea din cafetieră. Pentru un moment se lasă tăcerea, după care începe să spună ceva, se răzgândește, apoi ne ridicăm și ieșim din cafenea, sărind în autobuzul spre Leith.

Tot drumul spre Leith am imaginea lui în minte, apoi ajungem la pub și iată-l: Simon Williamson. Sosesec și ceilalți, care se împrăștie prin cameră. Ursula, într-un trening care, în mod normal, ar arăta îngrozitor pe o fată din Marea Britanie, dar care pe ea arată bine cumva. Craig și Ronnie, gemenii siamezi, iar mie mi se luminează fața văzând-o pe Gina pentru prima oară de când m-a ajutat. Mă duc spre ea și îi pun mâna pe umăr.

— Îți mulțumesc foarte mult pentru că m-ai ajutat atunci, spun eu aproape fredonând.

— Ai vomitat pe bluza mea, spune ea țăfnoasă și, pentru un moment, mă sperii puțin, dar îmi zâmbește, semn că agreșunea ei e superficială. Doar puțin. Tuturor ni se-ntâmplă.

Apoi intră Melanie, veselă și prietenoasă, care mă îmbrățișează ca și când am fi fost două prietene ce nu s-au mai văzut de mult. În momentul când le dăm fiecăruia câte o copie, mi se ridică moralul.

— Țineți minte, le explic eu, aceasta este doar o ciornă în lucru. Orice *feedback* este bine-venit.

Cel puțin titlul le place. Citind pagina cu titlul, încep cu toții să mustăcească:

ȘAPTE FUTESE PENTRU ȘAPTE FRAȚI

Le explic rapid acțiunea.

— În mare, povestea este aceasta: șapte bărbați se află pe o ambarcațiune petrolieră. Unul dintre ei, Joe, a pariat cu un altul, Tommy, care susține că fiecare dintre cei șapte „frați“

trebuie să și-o tragă în permisia de un weekend pe uscat. Dar nu numai că trebuie să se fută, ci și să-și satisfacă bine cunoscutele predilecții sexuale. Din păcate, sunt doi dintre ei care vor să facă alte lucruri, de natură culturală și sportivă, și un al treilea, care este virgin fără speranță. Așa că șansele înclină în favoarea lui Tommy. Dar Joe are aliați; Melinda și Suzy, care au un bordel de clasă și care se dau peste cap să găsească șapte partenere care să-i rezolve o dată pentru totdeauna pe acești nefericiți frați.

Simon dă din cap entuziasmat, lovindu-se cu mâna pe coapsă.

— Asta sună bine. Asta chiar sună al dracu' de bine.

În timp ce toți se apucă să citească, eu și cu Rab hotărâm să coborâm în barul pustiu, închis, ca să bem ceva. Flecărim vreo jumătate de oră despre scenariu și despre universitate, după care ne întoarcem. Când deschidem ușa, îi găsim pe toți într-o tăcere de piatră. Îmi zic, oh, nu, după care îmi dau seama că ne priveau uimiți.

În scurt timp, râsul colorat al lui Melanie soarbe tot aerul din încăpere. Aruncă manuscrisul pe birou, nemaiputându-se controla.

— Asta e demență curată, îmi rânjește ea, ducându-și mâna la gură. Voi chiar sunteți duși cu pluta.

Apoi intervine Terry, uitându-se spre Rab.

— Da, e-n regulă, dar ascultă la mine, Birrell, ăsta nu-i un proiect pentru facultate, pula mea. Tre' să fii-n stare să-ți faci o labă și să-ți dai drumu', nu să-ți freci bărbia și să torni verzi și uscate. Așa e-n lumea reală, frate.

Rab îl privește nerăbdător.

— Pula mea, Lawson, citește și tu ce scrie-acolo. Ăștia sunt șapte frați care vor să-și facă de cap, în pizda mă-sii, și-ăștia au permisie și tre' să-și găsească șapte gagici.

Simon îl privește ostil pe Terry, apoi se întoarce spre noi, cu ochii lui sticloși și chiar pare sincer emoționat.

— Oameni buni, asta chiar e o operă genială, spune el, rîdîndu-se și apucându-l pe Rab de umăr, după care mă sărută

pe obraz și se apleacă peste bar, ca să mai umple niște pahare cu JD, ochiometric. Chiar ați băgat de toate. Mi-au plăcut la nebunie scenele sado-maso, cu legatul și biciuitul. Savuroase!

— Da, îi explic eu exaltată, dar încercând să-mi păstrez într-un fel detașarea în fața remarcilor lui, în timp ce oboseala soioasă după o noapte albă începe să se instaleze – știi tu cum e cu piața britanică. Nu e un fetiș tipic pentru britanici? Nu-și are originile în cultura școlilor gimnaziale și a dădacelor?

Rab dă entuziasmat din cap.

— Și, de asemenea, scoate la iveală moștenirea noastră de pornografie lejeră, precum și natura represivă a culturii noastre bazate pe cenzură, spune el, iar pretenția noastră crește dintr-odată. După cum ar spune Lauren, nu e nici un fel de artă la mijloc, ci doar o mentalitate de cerșetori. Este de necrezut cum poate Lauren să spună că nu i s-a părut nimic artistic în asta.

— Lasă arta, Birrell, mie mi-a plăcut bucat-aia cu băiatu-ăla care era obsedat de muie, spune Terry, făcând cu ochiul și mângâindu-și buza superioară cu cea de jos.

Simon dă încet din cap și, cu o mulțumire neîndurătoare, spune cu entuziasmul unui comandant al plutonului de execuție:

— Acum trebuie să facem distribuția.

— Io vreau să-i joc pe toți șapte, spune Terry. Acuma po' să faci asta la montaj, cu efecte speciale. Doar vreo câteva peruci, niște costume, niște ochelari ș-așa...

Începem cu toții să râdem, dar cu oarecare neîncredere, pentru că știm că Terry vorbește foarte serios. Simon scutură din cap.

— Nu, cu toții trebuie să avem câte un rol – sau măcar să punem mâna ca lumea pe o cameră.

— Cu asta n-avem nici o problemă, spune Terry mângâindu-se satisfăcut între picioare. Da' văd că tu taci din gură, Birrell! spune, întorcându-se spre Rab. Nu ți-ar face cu ochiu' vrun rol d-ăla mai mic, cu accentul pe mic?

— Dă-te-n pula mea, Terry, spune Rab, cu un zâmbet manierat, e destul de mare, deși la ce gură ai, ar avea loc berechet în ea vro câteva zdravene.

— Visezi, Birrell, spune Terry zeflemitor.

— Copii, vă rog frumos, spune Simon cu măreție. Poate că ați trecut cu vederea acest lucru, dar sunt niște doamne de față. Doar pentru că facem pornogra... ăă... filme de divertisment pentru adulți, asta nu-nseamnă că și noi personal trebuie să fim bădărani. Păstrați-vă răutățile pentru voi.

Suntem flatați de pe urma realizării noastre – Rab și cu mine. Pregătindu-ne să plecăm spre universitate, ca să ne vedem notele de la proiecte, Simon se apropie de mine și îmi șoptește:

— Toată viața ai fost pentru mine un miraj, acum ești reală. Chiar a fost el cel care a trimis florile.

Ne aflăm în autobuz, îndreptându-ne spre oraș, iar Rab vorbește întruna despre filmul nostru și despre filme în general, dar mie-mi stă mintea la altceva. Nu-l mai văd și nici nu-l mai aud, nu mă pot gândi decât la Simon. *Toată viața ai fost pentru mine un miraj, acum ești reală.*

Pentru el, sunt reală. Dar viața noastră nu este. Asta nu este o viață reală. Asta e distracție. Când ajung la universitate, văd că McClymont mi-a dat un cincizeci și cinci. Nu e cine știe ce, dar am trecut. Mai sunt și niște însemnări semiinteligibile.

Un efort susținut, dar a cărui eficiență a fost diminuată de obiceiul enervant de a adopta scrierea pervertită, americană a limbii noastre. *Colour* nu se scrie *color*. În orice caz, aduceți niște argumente bune, dar să nu neglijați influența imigranților scoțieni din știință și medicină – n-a fost vorba numai de politică, filosofie, educație, inginerie și construcții.

O notă de trecere. Acum pot să uit o dată pentru totdeauna acest curs și fața acestui boșorog nenorocit și dubios.